

PARAULES DE VIDA

Vora la creu de Jesús

Al llarg d'aquest any jubilar marià que estem celebrant en la nostra diòcesi, hem anat comentant els moments més importants de la vida de la Mare de Déu. En aquests comentaris hem volgut posar de manifest el significat teològic i espiritual que s'amaga en cadascun d'ells. Avui els invito a meditar breument el moment en què es manifesta amb més claredat la grandesa de la fe de Maria. L'evangelista sant Joan ens narra que vora la creu de Jesús, acompanyada d'altres dones i del deixeble estimat, estava sa mare (Jn 19,25). Us vull invitar a tots a què ens preguntem quins sentiments albergaria en el seu cor.

El primer sentiment que ens imaginem és el dolor. La Mare de Déu estava patint. Quan un fill pateix, ningú l'acompanya com la mare. El seu dolor seria inimaginable: al sofriment físic i a les tortures de la crucifixió, s'uneix el patiment moral per la injustícia que s'ha comès amb Jesús. Maria no podria entendre per què el món tractava així al seu fill: Ell havia passat fent el bé, curant els malalts i sembrant esperança en el cor de les persones i, a canvi, havia sigut condemnat a mort. En eixe moment una espasa de dolor va travessar el seu cor.

Els evangelis ens han transmès set paraules que Jesús va pronunciar des de la creu. És l'última predicació de l'Evangelí durant la seua vida pública. El Senyor continua evangelitzant des

de la creu. Maria, que fins eixe moment ha sigut una oient de la Paraula, està també ara escoltant eixes paraules del seu fill, les guarda en el seu cor i les posa en pràctica. Entre elles escoltaria l'oració que Jesús li dirigeix al Pare sollicitant el perdó per als seus perseguïdors. Maria, que sabia que el seu fill havia exhortat als

deixebles a estimar els enemics i pregar per ells, fa seua eixa pregària i també ella demana a Déu el perdó per als perseguïdors de Jesús. En fer-ho, ella mateixa els està perdonant de tot cor.

Maria, que sabia que el seu fill no havia vingut al món a ser servit, sinó a servir i donar la seua vida en rescat per molts, és conscient que la mort de Crist és en favor de tota la humanitat. Quan una mare veu el patiment del seu fill estaria disposada a ocupar el seu lloc, carregant amb eixe dolor. Per això està al peu de la creu amb el desig de ser crucificada amb Crist i, d'aquesta manera, ella, que en el moment de l'Anunciació havia cooperat a la redempció de la humanitat, continua ara acompanyant Crist i oferint-se amb Ell en favor de tots nosaltres.

En el moment de la crucifixió el dolor de Maria és immens. Però també ara la fe és més forta. Maria, que està patint, està creient. La seua fe és l'única llum que en eixe moment queda a l'Església naixent en espera de la Pasqua. Quan estiguem en la nit del dolor no deixem de mirar-la. Ella, que ha passat per la prova del sofriment, se'ns mostrarà com a consol dels afligits.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Els amics de Jesús, família nombrosa

La celebració del sagrament del baptisme era a punt d'acabar; només faltava demanar la benedicció de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. El pare de la nena que acabava de ser incorporada a la comunitat dels creients s'avança al micròfon i llegí aquesta carta: «No sabem quina cara tindràs quan puguis llegir aquestes línies; esperem que sigui igual de riallera que ara. Tampoc no sabem què haurà estat dels qui t'acompanyen el dia del teu bateig. El que sabem del cert és que Jesús és amb tu per sempre. Sabem que avui t'incorpores a una comunitat i trobaràs sempre qui te'n parli.»

Mostrant un carnet, acompanyat dels confits corresponents, el pare afegí: «T'adjuntem amb el text el record del teu bateig. És un carnet. Podria ser el

de família nombrosa, que és el que som amb la teva arribada. Tots ho som, però, en la comunitat d'amics de Jesús, que t'encoratgem a descobrir d'una punta a l'altra del món. Hem optat per aquesta imatge perquè ens dona peu a parlar-te de Déu, un Déu que és amor i, com a tal, és comunitat, és relació, és donació. D'això, al club dels cristians en diem una cosa que potser al principi et semblarà molt rara, *Trinitat*; però és en el seu nom que et trobaràs amb els teus amics els diumenges o acabaràs les teves pregàries. Al carnet, hi hem posat una frase de l'Evangelí al costat de la teva fotografia actual: "Qui acull un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull" (Mt 18,5). Ho hem posat perquè tant tu com els teus germans sou per a nosaltres, els vostres pares, la presència de l'E-

vangelí en el nostre dia a dia. Ja sabràs que Evangelí vol dir Bona notícia i tu i els teus germans sou la bona notícia que hem pogut anunciar al nostre món. Amb això ens agradaria que la teva vida i la dels teus germans, que tant estimem, pugui ser una alegria per a tots aquells que us envoltin. El que demanem no és res més del que hem celebrat avui: Que l'Esperit de Jesús, l'amor del Pare, la força de l'Esperit, siguin sempre amb tu.»

Invocant la benedicció de Déu per als pares perquè siguin un bon exemple de vida cristiana, per a la nena perquè es faci gran i sigui virtuosa i per als familiars i amics que l'acompanyaran en el seu creixement, acabà la celebració amb un *amén* joïós i confiat a cada invocació.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Junto a la cruz de Jesús

A lo largo de este año jubilar mariano que estamos celebrando en nuestra diócesis, hemos ido comentando los momentos más importantes de la vida de la Virgen. En estos comentarios hemos querido poner de manifiesto el significado teológico y espiritual que se encierra en cada uno de ellos. Hoy les invito a meditar brevemente el momento en el que se manifiesta con mayor claridad la grandeza de la fe de María. El evangelista san Juan nos narra que junto a la cruz de Jesús, acompañada de otras mujeres y del discípulo amado, estaba su madre (Jn 19,25). Os quiero invitar a todos a que nos preguntemos qué sentimientos albergaría en su corazón.

El primer sentimiento que nos imaginamos es el dolor. La Virgen estaba sufriendo. Cuando un hijo sufre, nadie le acompaña como la madre. Su dolor sería inimaginable: al sufrimiento físico y a las torturas de la crucifixión, se une el sufrimiento moral por la injusticia que se ha cometido con Jesús. María no podría entender por qué el mundo trataba así a su hijo: Él había pasado haciendo el bien, curando a los enfermos y sembrando esperanza en el corazón de las personas y, a cambio, había sido condenado a muerte. En ese momento una espada de dolor atravesó su corazón.

Los evangelios nos han transmitido siete palabras que Jesús pronunció desde la cruz. Es la última predicación del Evangelio durante su vida pública. El Señor continúa evangelizando desde la cruz. María, que hasta ese momento ha sido una oyente de la Palabra, está también ahora escuchando esas palabras de su hijo, las guarda en su corazón y las pone en práctica. Entre ellas escucharía la oración que Jesús le dirige al Padre solicitando el perdón para sus perseguidores. María, que sabía que su hijo había exhortado a los discípulos a amar a los enemigos y a orar por ellos, hace suya esa plegaria y también ella pide a Dios el perdón para los perseguidores de Jesús. Al hacerlo, ella misma los está perdonando de todo corazón.

María, que sabía que su hijo no había venido al mundo a ser servido, sino a servir y dar su vida en rescate por muchos, es consciente de que la muerte de Cristo es en favor de toda la humanidad. Cuando una madre ve el sufrimiento de su hijo, estaría dispuesta a ocupar su lugar, cargando con ese dolor. Por eso está al pie de la cruz con el deseo de ser crucificada con Cristo y, de este modo, ella, que en el momento de la Anunciación había cooperado a la redención de la humanidad, continúa ahora acompañando a Cristo y ofreciéndose con Él en favor de todos nosotros.

En el momento de la crucifixión el dolor de María es inmenso. Pero también ahora la fe es más fuerte. María, que está sufriendo, está creyendo. Su fe es la única luz que en ese momento queda en la Iglesia naciente en espera de la Pascua. Cuando estemos en la noche del dolor no dejemos de mirarla. Ella, que ha pasado por la prueba del sufrimiento, se nos mostrará como consuelo de los afligidos.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Festa de Sant Vicenç de Paül

Les Filles de la Caritat de la Casa d'Accollida de Tortosa van celebrar la festa de Sant Vicenç de Paül el 25 de setembre.

A les 18 h se celebrà, a la capella de la Mare de Déu de la Cinta, una Eucaristia presidida pel rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral, Mn. Josep M. Membrado, qui en l'homilia va recordar, no solament la figura de sant Vicenç de Paül sinó també el seu llegat. Un sant és aquella persona que ha portat una vida que ha estat exemple per als qui l'han coneguda. Però hi ha sants que ens han deixat molt més, el lema de la seua existència: «La caritat de Crist ens urgeix». Aquest lema el va fer realitat el fundador a sacerdots i a algunes dones, entre elles Lluïsa de Marillac. Quan celebrem la festa d'un sant tenim un sentiment d'admiració, però el cristià no ha de viure només de l'admiració, sinó que demanant a Déu la seua intercessió, vol imitar-lo.

Dues religioses van fer les pregàries. Durant la comunió vam cantar les Benaurances i, en acabar la celebració, es van beneir unes petites coques que foren repartides entre tots els assistents. Mentre passàvem a venerar la relíquia, vam cantar l'himne del

sant: «Ensñanos a amar Vicente de Paül, al pobre nuestro hermano como lo amaste tú.»

Felicitats a tota la família vicenciana que celebren, aquest any, el 400è aniversari de la seua fundació. I acabo amb unes paraules del seu fundador, qui tant estimava la pobresa: «Hem d'entrar en els sentiments dels pobres per a sofrir al seu costat, hem de fer el possible per a que el nostre cor s'ompli de tendresa i es faci sensible al sofriment i a les dificultats del altres.»

María Joana Querol

La Residència Sant Miquel celebrà la festa del seu patró

Com cada any, la Residència Diocesana d'Arcàngels Sant Miquel Arcàngel celebrà uns dies de festa amb motiu del seu patró. El dia 29 de setembre es van cloure tots els actes amb una missa solemne, a les 11 h, presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent.

Van participar en la celebració de l'Eucaristia: l'alcalde de la ciutat, alguns regidors, la Junta de la Fundació del Patronat de la Residència, el primer majordom de la Reial Arxiconfraria de Ntra. Sra. de la Cinta, residents, gent del Centre de Dia, alguns familiars, treballadors, col·laboradors, voluntaris i simpatitzants.

A continuació, vam passar a la sala d'actes on va tenir lloc l'acte institucional. El Sr. Joaquim Amaré,

secretari del Patronat, donà les gràcies per la nombrosa assistència.

Mn. Membrado, president del Patronat, agraià a "La Caixa", a la granja el Pilar i al Banc d'Aliments, el seu ajut solidari. També va comunicar que el Sr. Bisbe va nomenar membre del Patronat a Mn. Joan Baptista Andrés i, per finalitzar, va fer una síntesi del que és la nostra Residència avui: 121 residents i 50 places de Centre de Dia i amb una bona llista d'espera.

El Sr. Alcalde va donar les gràcies per la labor i encoratjà a seguir treballant.

Finalment, el Sr. Bisbe digué que la Residència Diocesana és un compromís del Bisbat amb la gent de la ciutat i del seu territori. Un compromís amb la nostra societat. Societat que té unes necessitats que són persones concretes que, en un moment de la seua vida se'ls presenten les seues mancances. És propi de l'Església estar pendent de les necessitats, perquè la seua missió, a més a més de ser religiosa, és humana.

Va agrair al Patronat, a les institucions, als voluntaris i a les famílies que contribueixen per a què tot segueixi endavant.

María Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La caritat és més autèntica i més incisiva si la vivim en comunió» (25 de setembre).

@Pontifex: «Compartim sense por el camí dels emigrants i dels refugiats» (27 de setembre).

@Pontifex: «Treballem per un món sense armes nuclears, aplicant el Tractat de no proliferació per abolir aquests instruments de mort» (26 de setembre).

@Pontifex: «Trobar a Jesús pot canviar decisivament la nostra vida, omplint-la de significat» (28 de setembre).

Absències i presències de la Mare de Déu al Nou Testament

Dintre el marc de la celebració dels 400 anys de la fundació de la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta tingué lloc, a la Cambra del Comerç de Tortosa el 29 de setembre, la conferència a càrrec del vicari general i degà del Capítol Catedral, M.I. José Luis Arín Roig, «Absències i presències de la Mare de Déu al Nou Testament».

Hi eren presents molts tortosins i tortosines. Inicià l'acte el Sr. Francesc Viñes, primer majordom. Després de les salutacions, presentà amb un extens currículum el conferenciant, Mn. José Luis Arín, molt conegut per tots.

Mn. Arín ens digué que era per a ell un plaer parlar de la Mare de Déu, amb les seues absències i presències al Nou Testament. Amb la devoció a la Mare de Déu ens resulta més fàcil imaginar que llegir fidelment l'Evangeli i escoltar-lo en actitud de pregària. Parlà de les absències i presèn-

cies de la Mare de Déu, no a l'època del Nou Testament, sinó al conjunt literari que coneixem com a Nou Testament.

Quines són les presències garantides de la Mare de Déu? L'Anunciació, la Visitació, les Noces de Canà, Maria al peu de la Creu.

Mn. Arín acabà la conferència dient-nos que l'actitud fonamental davant la Paraula de Déu és la *Lectio Divina*:

—Què diu? Quin missatge té la Mare de Déu de la Cinta? «Feu tot el que ell us digue.»

—Què em diu? Si no hi ha escolta de la Paraula, el missatge no serveix per a res.

—Què li dic? Què li diríem a la Mare de Déu de la Cinta? Podem dir-li que som uns privilegiats.

—Posar-ho en pràctica. Com més present tinguem a Jesús, més hi tindrem a la Mare. Maria està al servei del missatge de Crist i ella és la que ens porta al seu Fill.

AGENDA

- ▶ **Divendres 17**, Càlig, a les 19 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 18**, Tortosa (c/ Cruera, 7), Consell Diocesà de Càritas. / Tivissa, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 19**, Santa Magdalena de Pulpis, a les 12 h, confirmacions. / Jornada Mundial dels Pobres.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 13. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867), sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); sant Ennata, vg.
- 14. ■ Dimarts** [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Serapi, primer màrtir, mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.
- 15. ■ Dimecres** [Sa 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Albert el

Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa

col·lectes ordinàries, altres en les aportacions als sobres mensuals o anuals, però no podem oblidar les participacions periòdiques i altres aportacions nominals. Poseu-vos en contacte amb la parròquia, amb el bisbat, mireu el web www.portantos.es. Informeu-vos de tota l'activitat de l'Església i comprovareu la gran tasca que realitza.

La motivació de la campanya de Germanor fa uns anys que ens recorda el lema: «Per tants», amb això se'ns està demanant el suport econòmic a totes les activitats que realitza l'Església. És a dir: per les activitats pastorals, per l'acompanyament als malalts, per les catequesis, per l'ensenyament dels més joves, per l'atenció als pobres, per l'acompanyament als necessitats, per la igualtat de drets per a tots, per tot el que fa en bé de la humanitat.

Sentint-nos Església no podem sinó participar, comprometre'ns i col·laborar. Tots ens hem de sentir responsables, passem a l'acció!

GERMANOR 2017

Germanor (III)

Si mirem el nostre entorn, podem observar que l'Església és una de les poques institucions fiables en el seu funcionament, veiem que els seus responsables no actuen per egoisme o que la tasca social que realitza és immensa o que els diners administrats es multipliquen en bé de la gent... tantes coses positives podríem esmentar de la nostra Església.

Alguns ens diran que també a l'Església hi ha gent que no es comporta de manera adequada, és cert, està formada per homes i a tot arreu hi ha pecadors, gent que no compleix el que diu i això sol aparèixer als mitjans de comunicació, però això no és més que el gra de pols que tots veiem a l'ull dels altres.

Ja fa molt temps se'ns recorda que ha arribat el moment de plantejar-nos la forma de la nostra cooperació en el que podríem dir l'obligació que tenim en el manteniment de l'Església. Moltes vegades pot ser la participació en les

col·lectes ordinàries, altres en les aportacions als sobres mensuals o anuals, però no podem oblidar les participacions periòdiques i altres aportacions nominals. Poseu-vos en contacte amb la parròquia, amb el bisbat, mireu el web www.portantos.es. Informeu-vos de tota l'activitat de l'Església i comprovareu la gran tasca que realitza.

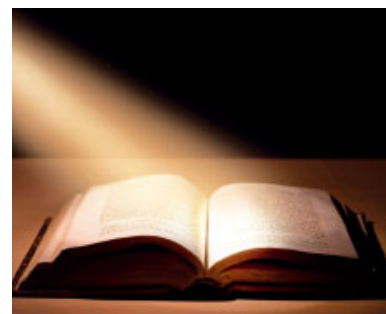
La motivació de la campanya de Germanor fa uns anys que ens recorda el lema: «Per tants», amb això se'ns està demanant el suport econòmic a totes les activitats que realitza l'Església. És a dir: per les activitats pastorals, per l'acompanyament als malalts, per les catequesis, per l'ensenyament dels més joves, per l'atenció als pobres, per l'acompanyament als necessitats, per la igualtat de drets per a tots, per tot el que fa en bé de la humanitat.

Sentint-nos Església no podem sinó participar, comprometre'ns i col·laborar. Tots ens hem de sentir responsables, passem a l'acció!

Diumenge XXXII de durant l'any

COMENTARI

La saviesa la troben els qui la cerquen

Al llibre de la Saviesa de Salomó els recursos de la cultura grega són només instrument per presentar millor la fe del Poble d'Abraham.

La sinagoga del temps de Jesús en reconeixia la seva inspiració divina i per això l'Església naixent l'acceptà com a Paraula de Déu.

La 2a part del llibre (6-9) és un gran elogi de la Saviesa exhortant a cercar-la i notant que *ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen*.

El qui matineja per sortir a buscar la Saviesa divina no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa.

Al món grec molt pocs assolien saviesa.

Pau apuntava (3,10) *el que encara falta a la vostra fe*. La mort dels primers cristians els ha trasbalsat, sobretot perquè llur fe se centra en la imminent vinguda definitiva del Senyor (1,10).

També ells poden morir abans que vingui el Senyor per *endur-se'ns amb Ell!*

L'Apòstol vol animar-los: *Consoleu-vos amb aquestes paraules*. Quines?

Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Ell els qui han mort en Jesús.

El punt de partença i fonament per creure això és la indefectible comunió del cristià amb Crist.

Per la fe i el baptisme el cristià és realment un mateix cos amb Crist. Si el cap —Crist— passa de la mort a la Vida en plenitud, aquest mateix és el destí dels membres del seu cos.

Si cada paràbola il·lustra un aspecte de la veritat sencera, la d'avui ensenya l'error de confiar que un l'altre supleixi la meua manca de seny. Aquelles *noies* volien totes *sortir amb torxes a rebre l'espòs*: sense diferència en el desig.

Però *les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes*, mentre que *cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla*.

Som *imprudents* si oblidem proveir-nos de tot allò que ens farà possible créixer en la fidelitat a Crist i al seu Evangeli per camins de germanor.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

► Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l. Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen. Però les prudentes els respongueren: Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne. Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. La porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean. Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

► Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma esta sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de envidia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Se parecerà el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se provieron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuasas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: «¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!». Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: «Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas». Pero las prudentes contestaron: «Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis». Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: «Señor, señor, ábrenos». Pero él respondió: «En verdad os digo que no os conozco». Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora.»